

Giới thiệu Trần Khanh Yên

Truyện Trần Khanh Yên, là bị xóa sạch ký ức sống như người bình thường. Nhưng không ngờ một ngày cô lại được gọi về thiên đình và tiếp tục làm thần với nhiều quyền lợi.

Nhưng một nữ nhân xinh đẹp hiện đại như cô lại không tin vào chuyện đó, nên năm lần bảy lượt vì sự nhường bộ của Tiên Hoàng nên cô mới về được thiên đình và được tự do đi lại giữa hai nơi. Cũng chính vì thế mà mọi rắc rối cũng như tình yêu đến với cô.

Một Trần Khanh Yên xinh đẹp lại có sức mạnh của tiên giới, làm khuyếch thành chốn trần gian.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khanh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau khi làm việc ở quán cơm xong, Trần Khanh Yên liền về nhà. Trời đã xẩm xẩm tối. Đang trên đường đi thì nàng bất chợt gặp một ông lão. Ông ta xuất hiện từ phía sau nàng, cất tiếng gọi :

- Trần Khanh Yên.

Nàng quay người lại nhìn, ánh mắt ngờ vực nhìn ông lão râu tóc bạc phơ :

- Ông là ai? Tôi quen ông à?

- Ngươi không quen ta, nhưng ta biết ngươi - Ông lão vuốt bộ râu cười hiền hoà - Khanh Yên, ngươi vốn dĩ là Thần. Lâu nay lưu lạc dưới hạ giới, cũng đến lúc phải quay trở về rồi.

Khanh Yên nghe ông lão nói toàn những thứ khó hiểu, lạnh nhạt bỏ đi. Nhưng vừa mới quay người thì nàng đã thấy ông ta xuất hiện trước mặt mình. Nàng nghi ngờ, quay lại phía sau để chắc chắn không có hai ông lão giống nhau như tạc đang bày trò với nàng. Ông lão lại vuốt râu cười :

- Đừng nhìn nữa, vẫn là ta. Ta chỉ dùng chút phép dịch chuyển mà thôi. Khanh Yên, hãy tin ta. Ngươi thực sự là Thần.

- Tôi không có thời gian chơi với ông. - Khanh Yên nói với vẻ bình thản, xong bỏ đi thẳng. Ông lão kia đành đứng yên đó, lắc đầu cười về bất lực, thật là không nói nổi...

Đột nhiên bên cạnh ông, xuất hiện một đám khói đỏ, thoát cái tụ thành một bà lão tóc búi cao, búi tóc còn cài ba chiếc trâm đỏ. Bà ta cười đầy khoái trá :

- Lưu lão tam, ta biết ngay là ông không xong việc được mà. Trần Khanh Yên thì phải để bà già này ra tay!

- Bà tự tin quá không thể? - Ông lão kia nhướn đôi mày trắng muốt cười - Trần Khanh Yên là con người thế nào, cả bà và ta đều rõ như lòng bàn tay rồi. Trừ những gì quan trọng với nàng ta, nàng ta sẽ không quan tâm để ý đến đâu.

- Hừm, ông thử nói bà đây không thuyết phục được xem? Con người Trần Khanh Yên vì bản thân chứ không vì kẻ khác. Chỉ cần cho nàng ta thấy đủ lợi ích mà nàng ta cần thì nàng ta sẽ trở về thôi.

Lưu lão ông vuốt râu gật gù :

- Được rồi... Chỉ có kẻ ranh ma như bà thì mới nghĩ ra cách này. Ta đợi xem bà hành sự đây.

Vị lão bà thoát cái đã tan biến trong đám khói đỏ, không để lại lấy một lời.

...

Khanh Yên vừa về nhà, còn chưa kịp uống nước đã thấy một bà lão ngồi trong nhà, thong thả cười chào nàng :

- Trần Khanh Yên, mấy tháng rồi chưa gặp ngươi... À quên, tính theo thời gian dưới trần gian phải là vài trăm năm rồi đấy. Ha ha.

- Bà là ai? Làm sao bà vào được nhà tôi? - Khanh Yên nghi hoặc nhíu mày hỏi. Bà lão cười lớn, tự giới thiệu mình :

- Ta là Vũ Mạc, người ta vẫn hay gọi ta là Vũ bà bà. Hôm nay ta đến đây là để nói chuyện với ngươi.

- Chuyện gì? - Nàng thờ ơ rót nước uống - Là chuyện mà ông lão râu tóc trắng như mây vừa rồi định nói với tôi ư?

Vũ Mạc cười to, vỗ tay đôm đốp :

- Không hổ danh là Trần Khinh Yên, thông minh tinh tường. Thôi không tào lao nữa, vào chuyện chính nhé. Ta muốn ngươi xem xét việc quay trở về Thiên đình, phục hồi lại Thần lực Thần pháp của mình.

- Tôi không hiểu bà đang nói gì - Nàng hờ hững đáp lời. Vũ Mạc gãi đầu :

- Dĩ nhiên là không hiểu. Ai bảo ngày đó ngươi tự xóa đi kí ức của mình chứ? - Bà rút từ ngực áo ra đưa cho nàng một cuốn sách có tựa là "Thiên giới sơ thảo". - Đây là cuốn sách cơ bản nhất ghi chép về Thiên giới. Ta lấy từ trong Thiên Thư Các đây. Ta biết chắc ngươi sẽ cần.

- Cứ cho là đúng như bà đang nói thì tại sao tôi phải nghe theo bà?

- Ta làm vậy không được lợi lộc gì đâu, cũng chẳng có ý ép buộc ngươi. Ngươi quyết định đi hay ở là chuyện của ngươi, ta không có liên quan. - Bà cười đáp - Chỉ là nếu như ngươi trở về Thiên đình, trở lại làm Thần như trước kia thì rất có lợi cho ngươi. Ngươi muốn sức mạnh, ngươi muốn một cuộc sống tốt, tất cả đều có, chỉ cần ngươi trở về. Không những thế, vì mong ngươi quay về nên Ngọc Hoàng cũng đã nhượng bộ cho ngươi tự do tự tại trên Thiên đình.

Khinh Yên nghe xong, nhếch mép cười nhạt :

- Quả là giống chuyện thần thoại.

- Khinh Yên, Thiên giới không phải là do con người tưởng tượng ra, mà nó có thật. - Vũ Mạc nhấn nạt giảng giải - Ngươi sống ở trần thế, nghe người trần mắt thịt truyền miệng nhau những câu chuyện về một nơi không giống nơi này nên ngươi mới không tin đó là thật.

- Vậy bà chứng minh cho tôi xem người Trời giới giang đến đâu đi. Bà có thể hô mưa gọi gió, dời non lấp biển ư ?

- Khinh Yên, ta có thể, nhưng không cần làm đến mức đó. Ngươi nhìn đi, có người nào ngươi từng gặp qua có thể biến hoá như vậy hay chưa?

Trần Khinh Yên bỗng dưng thấy bà lão rùng mình biến thành một đám khói màu đỏ, hết tản ra lại tụ lại, thoát đi chuyển khắp phòng. Khinh Yên kinh ngạc quan sát không chớp mắt, sau đó im lặng hồi lâu mới nói :

- Vậy là đủ rồi.

- Ngươi tin ta rồi chứ?

- Tin rồi. Chuyện bà nói, tôi sẽ suy nghĩ.

Vũ Mạc vui mừng đưa cho nàng một thiệp mời dát vàng, trên có viết mấy chữ "Trúc Lâm Yến" cùng một ngọc bội, nói:

- Nếu như ngươi đồng ý thì hãy đến tham dự yến tiệc này. Trong thiệp mời đã ghi rõ : Tháng Giêng năm sau. Từ giờ đến lúc đó còn bốn tháng nữa, hãy suy nghĩ cho kỹ. Thiên đình đợi ngươi.

Nói dứt lời, Vũ Mạc biến thành khói mà đi mất. Khinh Yên nhìn hai vật trong tay và cuốn sách Trời đặt trên bàn, gương mặt vốn thanh thoát điềm tĩnh lại hiện thêm vài phần lạnh lẽo thâm trầm.

Nàng cầm cuốn sách lên, bắt đầu giờ ra đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Bốn tháng sau...

Dưới chân núi Yên Tử mây mù phủ kín, có một cô nương mặc quần áo nam mang theo tay nải trên vai. Cô nương trẻ tuổi người đầy bụi đường, quần áo đã bạc, giày cỏ đã sờn rách, nhưng gương mặt lắm lem bụi đường vẫn toát lên thứ khí chất phi phàm khiến người ta không dám coi thường.

Trần Khinh Yên bước từng bước lên núi cao, vừa đi vừa thông dong ngắm cảnh. Cứ như thể tối nay không có "Trúc Lâm Yến" vậy.

Khinh Yên đã đọc hết "Thiên Giới sơ thảo" mà Vũ bà đưa cho, cũng đã thử suy nghĩ vài lần về chuyện bà ta nói. Vả nàng đã quyết định đến yến tiệc này. Tất nhiên, không phải vì nàng nghĩ cho Thiên Giới cần có nàng, mà nàng nghĩ cho chính bản thân mình. Từ lâu Nhân Giới đã chẳng còn quyền uy

nàng nữa, nàng sống được đến giờ có lẽ là do bản thân không muốn chết. Vũ Mạc đã nói, nếu nàng trở về, Ngọc Hoàng sẽ để cho nàng được tự do tự tại. Đây chính là thứ nàng muốn nhất, rũ bỏ cuộc sống gò bó hiện tại, tự giải phóng mình.

Yên Tử quả thật là chốn tiên cảnh, mây mờ giăng phủ bốn phía, huyền ảo như không có thực, lại cảm tưởng như có thể ôm vào lòng được. Thật dễ làm con người ta xiêu lòng

Lúc Khinh Yên lên đến nơi, trời đã sẩm tối. Nàng ngồi xuống đất nhìn ngắm cảnh đẹp, lại nghĩ nơi này từ sau khi vua Trần mất mấy chục năm trước, người ta cũng chỉ lên hành hương vào ngày giỗ ông và ngày Tết. Còn thời gian lễ Tết đã qua này lại chẳng thấy bóng dáng ai đường xa tìm đến cửa Phật. Chỉ không ngờ nơi này giờ lại thành nơi tổ chức yến tiệc Thiên Đình, trá danh sau "Trúc Lâm Yên".

Hết mệt, Khinh Yên mới đi tiếp. Trên đường đi nàng loáng thoáng thấy vài vị Thần tiên cười mây bay đến. Tính đến giờ này có lẽ đã hơi muộn rồi.

Khinh Yên gõ cửa chùa. Một chú tiểu chạy ra mở cửa, nhìn nàng với vẻ hết sức sững sờ:

- Thí chủ ...là ai? Tại sao lại đến vào ngày này?

- Nếu tôi nói đến để hành hương, cậu có để tôi vào không?

- Thật xin lỗi... Nhà chùa hôm nay có việc bận không thể đón tiếp. Mời thí chủ về cho. - Chú tiểu bối rồi cúi đầu chấp tay. Khinh Yên thấy thế thì cười nhạt :

- Gọi trụ trì chùa ra đây, tôi muốn nói chuyện.

Chú tiểu càng bối rối không biết phải làm sao. Đuổi người thì thất lễ, không đuổi chỉ sợ họ thấy tiên nhân bay trên trời mà to chuyện. Vừa lúc, sư trụ trì đi ngang qua sân chùa liền ra hỏi xem có sự tình gì.

Khinh Yên đến lúc này mới lục túi lấy ra thiệp mời và ngọc bội đưa cho ngài xem. Sư trụ trì thấy đồ vật thì kinh ngạc tốt độ :

- Thí chủ, bản tăng ...thật không hiểu.

- Không hiểu cái gì? - Nàng nhẫn nại nói chuyện với vị sư già - Cái này là có người đưa cho tôi, bảo tôi nếu thích thì đến. Trụ trì, ông thấy sao?

- Là ai đã đưa cho thí chủ? - Dường như vị sư già vẫn chưa tin nổi một con người bình thường như nàng lại cảm thứ này được.

- Một bà lão tên là Vũ Mạc.

Nghe tới cái tên này, sư trụ trì liền thay đổi nét mặt, mời nàng vào trong :

- Là người Vũ bà bà mời tới, chắc chắn là không tầm thường. Mời thí chủ ngồi nghỉ, bản tăng đi tìm Vũ bà bà đến đây ngay.

Khinh Yên chờ chưa lâu, Vũ Mạc đã xuất hiện trước mặt. Hôm nay bà ta mặc lễ phục Thiên Giới, trông rất ra dáng Thần tiên. Thấy nàng, bà ta mừng rỡ khôn tả. Hồi nãy còn không thấy nàng, hoá ra là nàng đến muộn.

Vẫn kiểu cách đó, chẳng coi Ngọc Hoàng, Vương Mẫu ra thế thống gì.

- Khinh Yên, ta còn tưởng ngươi không đến, đến rồi thì mau thay đồ rồi vào đi.

- Tôi hết đồ rồi. Mặc vậy cũng không sao.

Vũ Mạc ái ngại. Đường đường là yến tiệc Thiên Giới, ăn mặc như kiểu này... Thôi không sao, Ngọc Hoàng và Vương Mẫu sẽ không để ý chuyện nhỏ nhặt này, không nên để họ đợi lâu.

Vũ Mạc dẫn nàng vào phía sau chùa. Lúc này Thần Tiên đều đã có mặt đông đủ, đang vui vẻ say sưa. Khinh Yên nhìn qua cũng thấy có hơn vài trăm người, phía trên toàn là những nhân vật nổi tiếng mà ngay cả nhân gian cũng lưu truyền.

Nhạc múa đang linh đình, Khinh Yên bỗng bước vào từ cửa chính. Tất cả lập tức im bật. Duy chỉ có những nhân vật cấp cao trên kia là đã được thông báo trước nên không quá bất ngờ.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng chằm chằm. Một cô nương mặc đồ nam, dáng vẻ bụi bặm, phong trần, mái tóc búi cao đang thong dong bước vào. Nàng mang khí thế bức người, ánh mắt cao ngạo, lạnh lùng lại thờ ơ vô tâm. Từng bước đi nhẹ như bay nhưng lại toả ra sát khí ngùn ngụt khiến người người hãi hùng lo lắng.

Nàng biết tại sao lại như thế.

Bởi vì nàng là một Sát thần. Vị thần có quyền năng lớn đến mức vẫy tay một cái liền có thể khiến nhân gian tuyệt vong.

Có điều Thần tiên ở đây không chỉ e dè nàng vì điều đó. Khi nàng đọc "Thiên Giới sơ thảo", có một đoạn đã viết :

"... Sát thần một mình tới Đại điện, một kiếm vung ra thần tiên chết, hai kiếm vung ra Đại điện sụp đổ. Nàng vốn định vung kiếm thứ ba, nhưng có lẽ vì nghĩ bản thân dù có giết chết Ngọc Hoàng cũng không thể nào cứu sống người đã chết nên đã buông kiếm. Sát thần tự bỏ sức mạnh của thần, đầu thai làm người trần mắt thịt, lấy tên Trần Kinh Yên, tính đến nay đã qua ba kiếp... "

Ba kiếp trước, nàng đã đại náo Thiên Cung, nếu khi đó không nghĩ lại, chỉ e rằng cả Ngọc Hoàng ở đó cũng bị nàng hại. Sự việc này được ghi chép lại rất cẩn thận chi tiết, được coi là đại họa trong lịch sử của Thiên Giới. Ngọc Hoàng đương nhiên rất tức giận, nhưng đã lâu rồi, Trần Kinh Yên cũng đã tự đầy mình sống dưới Nhân Giới ba kiếp. Giờ đây, nàng có thể quay trở về. Hơn nữa, Thiên Đình càng không thể nào thiếu đi Sát thần lâu như vậy được.

- Ngọc Hoàng, quả thật vẫn là phong thái khí chất đó. - Vương Mẫu cười nói.

- Đúng vậy. Từ ngày nàng ta đại náo Thiên Cung tới giờ cũng đã hơn nửa năm trời trôi qua rồi. - Ngọc Hoàng xoa cái cằm phủ râu đen, nói với Kinh Yên - Trần Kinh Yên, ta rất mừng vì hôm nay ngươi đã chịu đến.

Kinh Yên cười nhạt :

- Tôi trước giờ còn không nghĩ rằng ông có thật trên đời. Hôm nay thật là được mở rộng tầm mắt.

Ngọc Hoàng cười lớn :

- Được, rất thẳng thắn. Thiên Đình xưa nay chỉ có ngươi là dám nói chuyện thật lòng với ta. Khi ngươi bỏ đi ta còn lo rằng không thể nói chuyện với ngươi nữa. Nhưng giờ ngươi đã quyết định trở lại rồi.

- Có một chuyện tôi vẫn không hiểu. - Kinh Yên mở miệng hỏi - Người này không làm, người khác có thể lên thay. Tại sao ông một mực muốn tôi làm Sát thần cho Thiên Đình?

- Ừm, hỏi hay lắm. Mọi công việc khác của Thiên Đình, cho dù không có Thần cai quản thì vẫn sẽ diễn ra bình thường. Riêng có việc sinh - tử là căn nguyên của mọi thứ cho nên không thể thiếu đi hai thần Sinh - Sát.

- Vậy ông cũng không sợ khi tôi nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trong kiếp trước thì sẽ một lần nữa đòi giết ông sao?

Ngọc Hoàng cười lớn :

- Kinh Yên, ngày đó chính là vì ngươi đã nghĩ lại, cuối cùng không giết ta nên mới tự đầy mình xuống trần suốt ba kiếp. Hơn nữa lúc đó ngươi đang mất bình tĩnh, không nghĩ gì mà xông thẳng đến bảo điện đòi giết người. Còn bây giờ, chuyện cũng đã qua rồi, ai cũng có lỗi, ai cũng không muốn nhắc lại. Quan trọng là, ta tin tưởng ngươi, đâu cần lo lắng?

Kinh Yên nhìn thẳng vào con người ngồi trên cao kia, gật đầu đồng thuận :

- Vậy thì được rồi, tôi quay lại Thiên Đình.

- Rất tốt. Người đâu, đem Hoàn Thần Đơn lên. Kinh Yên ăn nó vào, ký ức cùng với sức mạnh trước kia của ngươi sẽ hoàn toàn khôi phục.

Nàng nhìn viên thuốc trước mặt, đưa tay ra cầm lấy rồi bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trần Kinh Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Trần Kinh Yên nhìn viên linh đơn trước mặt, im lặng hồi lâu, rốt cuộc thì cũng cầm lấy bỏ vào miệng ăn.

Ngay sau đó, nàng lập tức cảm thấy không bình thường. Họng nàng tắc nghẹn, tai ù đi, lồng ngực đau đớn đến mức không thở nổi. Từ dạ dày toả ra một luồng khí nóng xâm chiếm khắp thân thể, từng thớ da thịt đều nóng rẫy đau đớn như ngàn vạn con kiến lửa cùng đốt. Kinh Yên cúi gập người ấn chặt tay lên lồng ngực, nghiến chặt răng lại không để một tiếng kêu nào bật ra.

Cơ thể nàng bắt đầu toả ra ánh sáng, ánh sáng càng lúc càng chói lóa. Cả gian nhà rộng lớn đều chìm trong ánh sáng trắng lóa đến nhòa mắt đó.

Một lúc sau, ánh sáng kia mới dịu lại, rồi lụi tàn. Trên không trung, một vị nữ thần tóc dài quá gối, mặc y phục đen tuyền đang lơ lửng. Gương mặt xinh đẹp với những đường nét tinh tế, song lại lạnh lùng hơn cả băng tuyết. Đôi mắt sắc sảo mang theo vẻ thâm trầm u ám như thể ngàn năm không đổi. Giữa hai đầu lông mày, một ấn ký chữ Nôm : "Sát" đen nhánh nổi bật trên nền da trắng mịn tựa cánh hoa ban.

Nàng nhẹ nhàng hạ mình xuống đất. Bàn chân nhỏ nhắn vừa chạm nền gỗ, một luồng sát khí liền toả ra bao trùm lấy cả căn phòng đang yên tĩnh linh đình.

Đèn nến vụt tắt, hoa lá chết rũ, không gian vốn đang sáng sủa ảm áp chợt trở nên tối tăm lạnh lẽo.

Khinh Yên lặng im đứng đó. Chỉ trong nháy mắt vừa qua, nàng đã trở lại bao nhiêu ký ức kiếp trước mà nàng không hề biết tới.

Ngọc Hoàng và Vương Mẫu thấy nàng đứng im như phỗng, bèn cho người thấp lại đèn nến, thay đổi hoa lá rồi mới gọi:

- Sát thần. Khinh Yên.

Khinh Yên ngẩng đầu lên nhìn Ngọc Hoàng, làn môi hồng phớt khẽ mấp máy :

- Thì ra đã qua mấy tháng rồi.

- Khinh Yên, ngươi đã nhớ lại, có còn muốn giết ta nữa không?

- Đó là chuyện kiếp trước, mặc dù chính ông đã hạ lệnh giết người, nhưng ta cũng đã nghĩ lại nên ngày đó mới không ra tay hại ông. Từ giờ ta sẽ sống một cuộc sống mới, chúng ta ân oán không ai nợ ai cả.

Ngọc Hoàng bật cười sang sảng :

- Quả là Sát thần của ta, chuyện cũ coi như không còn nữa. Giờ ta cũng nhân nhượng để ngươi tự do tự tại.

Khinh Yên gật đầu tỏ vẻ bằng lòng, theo lời Ngọc Hoàng ngồi vào bàn tiệc dự "Trúc Lâm Yên". Không khí lại vui vẻ như trước. Còn nàng thì vốn không thích yến tiệc đông người, lại tiện có gốc cây to lớn đằng sau liền dựa lưng vào đó mà ngủ một giấc. Ký ức quay lại dồn dập như vậy quả là khiến đầu óc nàng có chút quay cuồng không kịp thích ứng.

Tiệc tàn, mọi người đã ra về gần hết thì Khinh Yên mới đứng dậy đi về. Vũ Mạc nói nàng có thể quay về Đoạt Mệnh Điện bất cứ lúc nào nên nàng sẽ về đó.

Đang đi thì một thiếu niên bỗng gọi lớn từ phía sau nàng :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Khinh Yên quay lại, bắt gặp một thiếu niên chừng mười một, mười hai tuổi, bộ dạng hót hải cuống quýt chạy theo gọi nàng. Sắc mặt nàng không chút thay đổi. Đã mấy tháng nàng không gặp lại hắn rồi.

- Tại sao giờ này mới đến tìm ta?

- Sư phụ, con biết tội, sư phụ còn ngủ thì đồ nhi không dám quấy rầy.

Trước đây nàng vẫn luôn nói đừng quấy rầy nàng khi nàng ngủ. Không ngờ tiểu tử này còn nhớ cả chuyện đó.

Nàng vẫy tay gọi mây xuống, bước lên trên đứng rồi quay lại nhìn thiếu niên :

- Hiền Ân, ngươi có định về không? Nếu ngươi thích ở lại hạ giới, ta cũng có thể chấp thuận cho ngươi.

Hiền Ân vội vàng leo lên trên đám mây ngồi, nhìn Khinh Yên với vẻ ngạc nhiên :

- Sư phụ, người cho con cười chung một đám mây với người ư?

- Ngươi đi riêng thì tới bao giờ mới về đến Đoạt Mệnh Điện? Ta đang mệt, rất muốn ngủ, không chờ được ngươi đâu.

Hiền Ân vui vẻ gật đầu, ngồi sau Khinh Yên ngó nghiêng cảnh vật xung quanh, chợt buột miệng :

- Sư phụ, bảy tháng trước con còn không rõ tên thật của người là gì, bảy tháng sau người trở về đã có tên mới rồi. Khinh Yên, con rất thích tên này, nhẹ nhàng tự tại, không chút ràng buộc trần tục.

Khinh Yên nhìn Hiền Ân, thấy vẻ mặt hân hoan mừng rỡ, mở miệng nói :

- Trước đây ta không có tên.

- Người không đưa con chứ? - Hiền Ân kêu lên, nhưng nhận ra mình vừa vô lễ nên liền bịt miệng lại - Sư phụ, con xin lỗi, con không cố ý hỗn xược.

Khinh Yên không để tâm, tiếp tục :

- Trước đây ta không cha không mẹ, không nhà không cửa, ngay cả cái tên cũng không có. Người ta gọi ta là Vô Danh, coi thường đê tiện số mệnh của ta. - Nàng nhìn về nơi nào đó xa xăm trước mắt - Cũng vì thế, ta mới phần uất nhân gian mà tu luyện thành Thần, sau đó cả Thiên Giới đều gọi ta là Sát Thần... Còn cái tên Khinh Yên này là ta nhờ Diêm Vương sắp đặt báo mộng cho mẹ ta, khi ta sinh ra thì đặt luôn cho tên ấy, ba kiếp đều như vậy.

- Phụ vương con đã giúp người ư?

- Phải. - Nàng đáp, còn báo trước - Vừa rồi Vũ Mạc đã báo cho phụ vương người biết tin ta đã quay trở lại Thiên Giới. Chuyện lớn như vậy chắc ông ấy cũng đã thu xếp đến Đoạt Mệnh Điện rồi.

Mặt Hiền Ân xanh lét như tàu lá chuối, núm chặt lấy vạt áo dài đen tuyền thêu hoa văn chi bạc của nàng mà kêu cứu :

- Sư phụ! Người không thể vừa về đã gặp mặt phụ vương con như vậy! Đồ nhi khẩn cầu người... Đã bảy tháng con không học hành từ tể, ông ấy sẽ đánh chết con mất!

- Hiền Ân, người có cầu cứu ta khẩn cổ cũng chẳng ích gì, ta không cứu được người. - Khinh Yên lạnh nhạt nói. Trước mắt đã thấp thoáng hình ảnh Đoạt Mệnh Điện trôi nổi trên chín tầng mây. Hiền Ân sợ đến co rúm người lại. Vừa thấy bóng dáng của Diêm Vương, hắn liền nép sau lưng nàng.

Dưới sân điện, Diêm Vương dung mạo vừa cương nghị vừa dữ tợn đang vẫy vẫy tay chào đón nàng :

- Tiểu muội, ta biết rồi sẽ có ngày này. Mau lên, phải uống rượu chúc mừng muội mới được!

- Đại huynh, trong đó có rất nhiều loại rượu ngon, huynh cứ tùy ý chọn.

Diêm Vương tức tốc vào trong điện tìm rượu. Khinh Yên đáp nhẹ nhàng xuống sân điện lát đá xanh, bước từng bước dài mà thông thả qua đại sảnh. Tiên nữ hầu hạ trong điện đều cung nghênh chào đón :

- Chủ nhân đã trở về!

Hiền Ân đi đằng sau nàng, cúi gằm mặt canh chừng Diêm Vương. Nhờ có gì không hay, hắn sẽ nhanh chân chạy thoát thân.

Có điều khi Diêm Vương thấy hắn, ông không những không đánh mà còn vui vẻ lời hắn ra cùng ngồi uống rượu :

- Ân, mau lại đây. Giờ sư phụ người đã trở về, ta lại giao phó người cho nàng.

- Phụ vương, con hiểu rồi. - Hiền Ân ngoan ngoãn gật đầu.

Diêm Vương lại thờ dài quay qua nói với Khinh Yên :

- Khinh Yên, muội cũng đã cho thăng nhóc này theo mình hơn hai năm trời, hắn cũng biết nó là đứa nhu nhược bất tài như thế nào. Lâm đã chết, ta chỉ còn có thể trông chờ vào nó để truyền lại cái ghế Diêm Vương. Ta thật lòng mong mỗi muội dạy dỗ nó cứng rắn hơn một chút, bằng nửa muội, ta cũng thấy có phúc rồi.

Khinh Yên gật đầu :

- Đại huynh, việc huynh nhờ, muội sẽ không xem nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nàng và Diêm Vương từ lâu đã kết nghĩa huynh muội tốt. Ông tốt với nàng đến mức còn muốn để lại cái ghế Diêm Vương cho nàng. Nhưng nàng một mực từ chối nên ông đành gửi hai đứa con trai theo nàng học tập.

Kỳ Lâm là con lớn, thông minh lanh lợi, lại có tố chất hơn hẳn Hiền Ân nên đương nhiên được Khinh Yên quý mến hơn. Nàng từ quý mến đơn thuần mà dần dần đem lòng yêu hắn. Mà hắn cũng thực lòng yêu nàng. truyện được tác giả đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy.

Hai người yêu nhau bất chấp tất cả mọi thứ, kể cả Thiên Quy. Ngọc Hoàng biết chuyện, tức giận vô cùng. Ông ta sai người giết chết Kỳ Lâm, mong muốn nàng đừng để tình cảm ảnh hưởng đến nghĩa vụ và trọng trách của một Sát thần. Lúc Khinh Yên hay tin thì đã muộn, Kỳ Lâm đã chết rồi.

Vì quá đau đớn, Khinh Yên đem Đoạt Mệnh Kiếm đi đại náo Thiên Cung, suýt chút hại đến Ngọc Hoàng. Sau đó mới có chuyện nàng tự phế Thần, đẩy mình xuống hạ giới chịu ba kiếp nạn nhân gian...

Diêm Vương đi rồi, Khinh Yên vẫn dửng dưng lạnh nhạt ngồi đó, nhớ lại những tháng ngày tươi đẹp nhất cuộc đời nàng khi còn ở bên Kỳ Lâm. Nàng chợt liếc qua Hiền Ân đang say rượu nằm bò lên bàn, nhìn kĩ hắn một chút. Hắn không giống Kỳ Lâm, trông đáng vẻ cũng hiền lành hơn anh trai hắn nhiều.

* * *

Trên Thiên Giới cũng có trường học cho con em Thần tiên. Ở đó họ dạy đủ thứ từ lý thuyết đến thực hành. Hiền Ân cũng theo học trường này, thuộc vào dạng chăm chỉ nhưng không có năng khiếu về môn phép thuật thực hành. Điểm lý thuyết bao giờ cũng cao mà thực hành thì cứ lẹt đẹt. Bao nhiêu lần xem sổ liên lạc nhà trường gửi về, Khinh Yên đều không nói năng gì.

Còn Hiền Ân, hắn không sợ học, chỉ sợ bị sư phụ trách mắng, khiến nàng không vừa lòng. Hắn luôn rất cố gắng, nhưng rốt cuộc vẫn không khá lên được.

Một ngày, Khinh Yên có việc đến Thiên Cung bàn chuyện với Ngọc Hoàng, lúc đi về ngang qua trường học bèn ghé vào một chút.

Bây giờ đang là giờ thực hành môn phép thuật. Nàng đưa mắt tìm bóng dáng Hiền Ân giữa đám học trò liền nhận ra hắn đang chật vật cố dùng phép nâng khúc gỗ lim nặng trĩu lên ngang tầm mắt mà không được. Trong khi đó, các trò khác đều đã thành thạo hết rồi.

Thầy đồ, một vị tiên già cũng đứng xem, nói với nàng :

- Sát thân, Hiền Ân tuy là đã có nỗ lực nhưng vẫn không sao cải thiện được mặt thực hành. Người nhận hắn là đồ đệ, tại sao không thấy dạy ?

Nàng thần nhiên đáp :

- Nhìn người không thể phiên diện quá. Hiền Ân giờ đây tuổi còn nhỏ, năng lực lại yếu, chưa thể làm tốt như đám trẻ trạc tuổi.

truyện được tác giả đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy.

- Người không định giúp hắn sao? Tuy trường học vẫn cho phép hắn qua lớp do có điểm lý thuyết kéo lên, nhưng thành tích chênh lệch như vậy là không tốt.

Khinh Yên nhìn vị tiên già, cười nhàn nhạt :

- Ông yên tâm, khởi đầu tốt không có nghĩa sau này sẽ có kết quả xấu. Đồ đệ của ta, ta tự biết lo.

Sau khi xem xét việc học ở trường của Hiền Ân, Khinh Yên liền tập trung tăng cường rèn luyện thể chất cho hắn. Nghe nói sở dĩ hắn yếu như vậy cũng là vì lúc mới sinh bị thiếu thốn, mẹ hắn qua đời ngay lúc sinh hắn, còn hắn phải nhờ đến tiên y trên Thiên Giới mới sống sót được. Mà hắn cũng vì mặc cảm chuyện đó nên luôn trầm tính hơn bạn bè cùng lứa.

Khinh Yên vạch ra kế hoạch rèn luyện cho Hiền Ân rất tỉ mỉ : Sáng sớm chạy sáu vòng quanh Đoạt Mệnh Điện, chiều đi học về sang giúp nhà bếp xách nước. Hễ về muộn một nén nhang thì một hạt cơm cũng không được phép ăn. Hiền Ân cả ngày bị xoay như chong chóng theo cách đó, cứ tối đến là lăn ra ngủ say như chết.

Ngồi thiền trong phòng, Khinh Yên vẫn luôn dõi theo hắn sát sao, nhìn hắn từng ngày cải thiện thể chất vốn yếu ớt hay bệnh của mình. Nàng cũng cảm thấy rất hài lòng về thành quả mà mình tạo ra.

truyện được tác giả đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy.

Thế mà thoát cái đã gần hai năm trôi qua trên Thiên Giới. Khinh Yên là Thần, có thể trường sinh bất lão nên dung mạo không thay đổi. Thế nhưng Hiền Ân vẫn chỉ là một người phàm chưa tu tiên luyện thần, nên mới chỉ có hai năm mà đã thay đổi nhiều. Mặc dù hắn không ra dáng con trai cao lớn mạnh mẽ nhưng lại có vẻ anh tuấn nho nhã rất vừa mắt. Thể lực hắn bây giờ cũng đã dẻo dai hơn nhiều so với hồi mười hai tuổi.

Bây giờ Hiền Ân đang trong kì nghỉ hè, bài vở hắn đã ôn tập kỹ lưỡng đến mức cuốn sách nào cũng nhàu nát cả giấy vì bị lật đi lật lại quá nhiều. Hắn vẫn học rất tốt các môn lý thuyết, còn thực hành thì chẳng ra sao cả.

Đạo này Khinh Yên cũng đang nhiều thời gian rảnh rỗi, bèn đưa hắn ra ngoài tập luyện phép thuật. Nàng dạy rất tỉ mỉ, từ cơ bản đến nâng cao, kiên trì nhẫn nại cho đến khi hắn tự mình làm được.

Được sư phụ chỉ bảo như thế. Tự dung Hiền Ân cảm thấy có chút thiếu tự nhiên, không sao tập trung được, suốt ngày không làm hết cái này thì cũng hỏng cái kia. Hắn luôn lo sợ mỗi khi nhìn lên gương mặt xinh đẹp mà lại vô cảm của sư phụ. Vì vậy, à mỗi lúc làm sai hắn đều cúi đầu luống cuống :

- Sư phụ ...con xin lỗi...

- Tại sao ngươi lại thiếu tập trung như vậy? - Khinh Yên cất giọng trầm trầm hỏi hắn. Mấy ngày qua quan sát hắn, nàng đều thấy hắn không được như mọi ngày, tâm trí rất dễ bị phân tán.

Hiền Ân nghĩ bụng, đây hắn không phải hỏi tội. Hơn nữa chất giọng nhẹ nhàng của nàng cũng khiến hắn muốn giấu cũng chẳng dám, đành cúi gầm mặt nói thật :

- Sư phụ, con ...co ngại...

- Ngại chuyện gì?

- Ngại... Ngại sư phụ đột nhiên quan tâm con hơi... quá mức. - Nói xong, hắn lại nhìn nàng lo lắng, vội quỳ xuống sân điện - Sư phụ, con không phải trách sư phụ đâu, là con không quen nên không tập trung được....

Khinh Yên nhìn thiếu niên quỳ dưới chân nàng, vẻ mặt sợ hãi lo lắng nhìn nàng, ánh mắt thành thật chẳng chút u ám. Tự nhiên nàng mỉm cười. Nhưng lần này là cười thoải mái, không phải kiểu cười nhạt lạnh lẽo như mọi khi. Đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại :

- Trước nay ta vẫn luôn quan tâm theo dõi ngươi từ xa, ngươi còn không thấy ngại thì giờ ngại cái gì?

Hiền Ân ngăn người ngắm nhìn nụ cười hiếm hoi trên gương mặt xinh đẹp của sư phụ, bỗng dưng thấy đầu óc quay cuồng như bị say rượu. Hắn lắc lắc đầu định thần lại, gãi đầu gãi tai cười giả lả :

- Sư phụ, con bất kính... Tại vì sư phụ đột nhiên dành thời gian cho con nhiều như vậy, tận tình chỉ bảo cho con nên con mới thấy lạ... Hơn nữa, con rất sợ làm sai chuyện sẽ khiến sư phụ không vừa lòng mà trách phạt con.

Khinh Yên nhìn hắn, nhướn mày cười :

- Còn không phải tự ngươi nghĩ nhiều sao? Dù cho ta có là Sát thần thì cũng đâu có lấy mạng ngươi? Cứ gặp ta là “con biết lỗi”, “con sai rồi”, “con xin chịu tội”... Ta thấy ngươi còn sợ ta hơn cả Phụ vương ngươi đấy.

Im lặng giây lát, nàng tiếp :

- Ngươi đi theo ta là để học cách trở thành một Diêm Vương, không phải để trở thành một kẻ nhu nhược bất tài dễ bị kẻ khác bắt nạt. Hiền Ân, nhớ cho kỹ, nếu ngươi để ta thấy ngươi bị người khác ức hiếp thì ta sẽ phạt đấy.

Dứt lời, nàng phất áo đi mất, để lại Hiền Ân quỳ trên sân điện, nhủ thầm suy nghĩ lại những điều nàng vừa nói. Thực tình, hắn không sợ chịu phạt, hắn chỉ sợ làm sư phụ phiền lòng, còn thấy được bộ dạng thô lỗ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5.

Hiền Ân vừa vào lớp, đám nam sinh đã lại gần cười cợt :

- Hiền Ân, ngươi dạo gần đây theo gót sư phụ cả ngày, có khá hơn chút nào không?

- Sư phụ dạy ta thì các ngươi tò mò làm gì? - Hắn nhủ thầm ngồi vào chỗ của mình. Đám nam sinh hẳn là chẳng muốn bỏ đi :

- Ngươi bá sư đã gần bốn năm rồi vẫn chẳng khá lên được. Rốt cuộc là ngươi vô dụng hay sư phụ ngươi vô năng? Thật là tốn cơm tốn gạo, còn chẳng bằng bọn ta đều tự mình vươn lên!

Hiền Ân khó chịu nhưng hắn không cãi, chỉ đem sách ra ôn lại lý thuyết các môn học.

Hắn biết cái đám người Thiên Đình này ai cũng trước sợ sau ghét Sát Thần vì nàng từng đại loạn Thiên Cung. Hiền Ân hẳn vừa là con trai của Diêm Vương vốn chẳng có địa vị cao trên Thiên Giới, lại theo Sát Thần tu luyện học tập nên đương nhiên sẽ bị bọn chúng khinh蔑.

Có điều trước kia hắn chỉ thấy bọn chúng xàm xỉ cười chê hắn sau lưng, chẳng ngờ mấy hôm nay lại thấy chúng hè nhau sỉ nhục hắn như vậy.

- Thôi đi. - Hắn lên tiếng - các cậu đã nói mấy ngày nay rồi, còn chưa chán ư?

- Hiền Ân, ngươi chán chứ bọn ta không chán. - Một nam sinh cao lớn vẻ kiêu căng lên tiếng - Ngày xưa anh trai ngươi chỉ vì yêu đương với Sát thần mà đã phải chết, vậy mà bà ta vẫn ung dung tự tại, bạc tình bạc nghĩa. Ta thấy anh ngươi thật đáng thương, ngươi cũng rất đáng thương. Cần thận kẻo đến vài năm nữa ngươi cũng sẽ chết vì bà ta đấy!

Hiền Ân nhìn cậu nam sinh miệng lưỡi như dao kiếm kia, nhận ra đó là đệ tử của Sinh thần thì cười khẩy. Hay thật, Sinh thần mới dám ghét Sát thần sau lưng, còn đệ tử của ông ta lại đã dám nói xấu nàng trước mọi người rồi.

Quả là “Hậu sinh khả ố” !

Hiền Ân đến lúc này mới nhủ thầm phản bác:

- Sát thần có gì là không tốt? Anh cả ta dám yêu người đến cùng như thế, ta ngưỡng mộ còn không kịp nữa. Sư phụ cũng đã vì anh ta mà đại náo Thiên Cung, cũng dám tự tay mình chịu ba kiếp nhân gian, thử hỏi thế gian này được mấy người yêu nhau chân thành như thế?

truyện được tác giả đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy.

Không khí đột nhiên chùng xuống kì lạ. Ngay cả Hiền Ân cũng cảm thấy không ổn, vừa ngoảnh đầu nhìn ra cửa, lập tức toàn thân hấn hoá đá.

Sát thần Khinh Yên từ bên ngoài bước vào lớp học, tà áo đen thêu hoa văn chỉ bạc phấp phới theo từng bước chân. Nàng dừng lại trước bàn của Hiền Ân, lạnh lùng ra lệnh :

- Đứng dậy, đi theo ta.

- Sư phụ...? - Hấn luống cuống đứng lên ra khỏi chỗ - Nhưng ...con còn phải học mà...

- Ta bảo ngươi đi theo ta. - Nàng nhắc lại, giọng ngân năm băng lạnh hà khắc.

Hấn vội vàng theo sau sư phụ về Đoạt Mệnh điện, trong lòng không khỏi rối bời. Đến giữa sân điện rộng lớn lát đá xanh, nàng quay lại, cất tiếng lạnh lẽo:

- Quỳ xuống.

Hiền Ân tuy không hiểu đã có chuyện gì khiến sư phụ tức giận, nhưng vẫn quỳ xuống. Khinh Yên bước đi chậm chậm vòng quanh hấn, nói :

- Hiền Ân, trước đây ta đã từng nói, nếu ta thấy ngươi để cho kẻ khác ức hiếp thì ta sẽ phạt rất nặng. Hôm nay ngươi để cho bạn bè ức hiếp, ta phải phạt ngươi.

- Sư phụ... - Hấn hơi ngần ra giây lát, rồi biết tội bèn cúi đầu xuống - Đồ nhi biết tội rồi.

Khinh Yên nhìn bóng dáng thiếu niên thu cúi đầu chịu phạt quỳ trên đất, không do dự cho người mang roi ra.

Tiên nữ hầu hạ bèn vào trong điện lấy ra một chiếc roi dài, toàn thân lấp lánh sợi vàng bên lẫn với sợi đen, toả ra ánh sáng đầy uy lực. Chiếc roi này là thứ pháp khí Khinh Yên thường dùng. Tuy Đoạt Mệnh kiếm mới là Thần khí của nàng, nhưng nàng vẫn thích dùng chiếc roi này hơn. Thanh kiếm kia mang oán niệm cùng sát khí quá nặng nề, nàng thậm chí còn không muốn dùng tới nó.

Chiếc roi theo nàng đã rất lâu, đương nhiên hấp thụ linh khí đất trời và sức mạnh của Sát thần nàng, quật xuống đau hơn bất kì chiếc roi nào trên thế gian. Nàng bắt đầu quật lên người hấn, từng nhất từng nhất như xé toạc ra thịt hấn. Tiếng roi quất vào người thiếu niên trẻ tuổi cứ vun vút vang lên. Cho đến khi hai mươi lăm roi kết thúc, Hiền Ân cũng rạp người xuống sân điện. Khinh Yên nhìn hấn đang nghiêng răng nhin đau, đến thở còn không ra hơi, chỉ lạnh lùng bỏ đi thien.

truyện được tác giả đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn, mọi web khác đều là copy.

Bản chất vốn dĩ không muốn gây sự nên dù cho bị bắt nạt nhưng hết lần này đến lần khác, Hiền Ân đều nhường nhịn. Cứ mỗi lần như thế, Khinh Yên lại đem roi ra quật hấn hai mươi lăm cái, còn hấn thì luôn cắn răng chịu phạt.

Ngày tháng trôi đi, vết roi lần trên người hấn cũng ngày một nhiều.

Một lần, đệ tử của Sinh thần lớn tiếng sỉ nhục Khinh Yên thậm tệ, bằng toàn những lời lẽ ngôn từ khó nghe. Chuyện này xảy ra trong lớp nên đám học trò phần lớn ghét Sát thần cũng rất mực giấu kín. Nếu không, phi báng một người có tầm quan trọng ở Thiên Giới như Khinh Yên thì cũng đừng mong sống yên ổn với Ngọc Hoàng.

Hiền Ân tuy không muốn chấp, nhưng máu nóng cứ sôi trào. Hấn đánh nhau với đệ tử của Sinh thần làm tên kia bị thương khá nặng, còn kéo cả cha mẹ lẫn Sinh thần đến Đoạt Mệnh Điện kêu oan.

- Quỳ xuống! - Tiếng Khinh Yên không quát mà đầy đủ uy lực vang lên trong đại điện. Hiền Ân cắn chặt môi quỳ xuống trước mặt cả nhà thần tiên kia, nhưng li lợm đến một lời xin lỗi cũng không thốt ra.

Khinh Yên nhìn hấn hồi lâu, bèn quay sang nói với nhà kia :

- Lần này đệ tử của ta đắc tội với con trai các vị, ta thay mặt hấn xin tạ tội.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Khinh Yên đứng giữa đại điện, dáng vẻ nàng lạnh lùng tựa tảng đá vô tri, khi nói ra câu xin lỗi cũng không hề suy chuyển nét mặt :

- Lần này đệ tử của ta đắc tội với con trai các vị, ta thay

mặt hấn xin tạ tội.

Hiền Ân nghe vậy, chốc lát ngẩn người kinh ngạc. Liền sau đó hấn phần uất kêu lên :

- Sư phụ! Là hấn gây sự với con trước, tại sao người lại phải xin lỗi?

Vút!

Một nhát roi quật mạnh xuống lưng khiến Hiền Ân rập người. Kinh Yên chẳng nói thêm nửa lời bắt đầu quật liên tiếp lên người hấn từng nhát từng nhát thật mạnh. Nàng tàn nhẫn đến nỗi cả nhà thần tiên kia cũng phải rùng mình sợ hãi, bèn mở miệng xin cho Hiền Ân :

- Sát thần à... Đánh vậy là được rồi. Còn đánh nữa thì thằng bé chết mất.

- Hấn là đệ tử của ta. Nếu lần này ta không trừng trị thích đáng thì sẽ còn có lần sau.

Đánh hết năm mươi cái, Hiền Ân đau đến mức hít thở cũng khó khăn. Hấn muốn cử động cũng không được, còn thổ ra máu rồi nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn lát đá lạnh. Sinh thần cùng gia đình nhà kia cũng đã chẳng còn gì bắt mẫn, phải mông bỏ đi.

Đại diện trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Kinh Yên đứng lặng người, bàn tay cầm roi đã đỏ ửng và mỏi như bắt lực buông roi rơi xuống đất. Ánh mắt nàng rơi trên thân thể trọng thương của thiếu niên trẻ tuổi, đáy mắt thoáng dao động, nhưng đã trở lại bình tĩnh rất nhanh. Tiếng nàng trầm lạnh vang lên :

- Người đâu, chăm sóc chữa trị chu đáo cho hấn. Khi nào hấn tỉnh lại thì gọi ta.

...

Một ngày lại hai ngày... Hiền Ân vẫn chưa tỉnh lại...

Ngồi thiền trong phòng riêng nhưng Kinh Yên cũng khó mà tĩnh tâm được, cứ chốc chốc nàng lại dùng phép kiểm tra xem hấn thế nào rồi, kết quả vẫn chỉ thấy hấn nằm im trên giường, băng quấn đầy người. Những vết thương dù là chữa trị bằng tiên dược hay bằng phép thuật thì cũng vẫn còn quá lâu để cơ thể phàm trần như thể lãnh lạn hoàn toàn.

Thi thoảng Hiền Ân vẫn hay mê sáng lúc nửa đêm. Hấn kêu đau, nỉ non gọi sư phụ, sư phụ... Những lúc như thế, các tiên nữ hầu hạ vừa phát hiện ra là chạy tới ngay, thế mà lúc vào được phòng Hiền Ân thì đã thấy Kinh Yên ngồi bên mép giường dùng tay áo thấm mồ hôi trên trán hấn rồi.

Nàng luôn âm thầm như thế, chu đáo tỉ mỉ lo cho thiếu niên đã theo nàng từ nhỏ. Lo lắng xong lại đứng lại đắn đo các tiên nữ một hồi. Dắn dò được vài câu thấy nói nữa thì đến sáng hôm sau mất, thế là họ háng dặn nốt một câu không được kể lại cho Hiền Ân biết chuyện nàng vẫn hay thăm hấn như thế, xong xuôi mới trở về phòng mình.

...

Trải qua hết ba ngày đêm kéo dài chập vạt như thế, Hiền Ân mới tỉnh lại.

Trong lúc hấn còn đang mơ màng nhìn toàn thân chỉ chít băng và thuốc đắp thì Kinh Yên từ ngoài cửa bước vào. Hấn còn gượng dậy định chào nàng nhưng nàng đã vẫy tay ra hiệu cho hấn nằm yên:

- Thấy thế nào rồi?

- Sư phụ... - Hiền Ân nói qua hơi thở yếu ớt - Người đánh con sắp chết rồi...

Kinh Yên nhìn những lần roi vằn vện đỏ chót trên bộ ngực trần của hấn, chân mày khẽ nhíu, bèn quay đi :

- Nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm nào khoẻ lại rồi đi học tiếp.

Thấy nàng định rời đi, Hiền Ân vội hỏi :

- Sư phụ! Con vẫn còn chuyện chưa hiểu... Tại sao... Khi con để người khác ức hiếp, người đánh con, khi con không để người khác ức hiếp người còn đánh con nặng hơn?

Kinh Yên quay người lại, mắt nhìn hấn chằm chằm :

- Hiền Ân, người đánh đệ tử của Sinh thần, không phải vì hấn sĩ nhục người, mà vì hấn sĩ nhục ta, không phải vậy sao?

- Nhưng ...con chỉ không muốn sư phụ bị người ta...

- Ta ra sao không quan trọng. Quan trọng hơn là người đã không giữ được cho mình lòng tự tôn. Không những thế còn vì người khác mà tự chuốc hoạ

vào thân. - Nàng chậm rãi nói - Mặc dù sau này ngươi sẽ trở thành một vị vua, nhưng lại là vua nơi Âm Phủ, mang trọng trách quyết định kết thúc một kiếp người và bắt đầu một kiếp người mới. Nếu ngươi không đủ tàn nhẫn, không đủ quyền uy, không đủ ích kỷ thì thử hỏi ngươi sẽ làm Diêm Vương như thế nào?

Ngươi tưởng cái thế giới mà ngươi đang sống chỉ đơn giản là những gì mà ngươi chỉ có thể nhìn thấy thôi sao? Vậy thì ngươi sai rồi. Nó phức tạp và rộng lớn hơn ngươi vẫn tưởng nhiều, nó đầy rẫy những điều xấu xa và bản thù được bọc kỹ. Chỉ khi ngươi trở nên đáng sợ hơn nó, ngươi mới có thể nhìn thấu và phá hủy nó được.

Căn phòng bỗng rơi vào im lặng. Hiền Ân lắng nghe những điều Khinh Yên nói, lặng lẽ khắc ghi vào tận đáy lòng. Một lúc sau, hắn mới ngược lên nhìn nàng, ánh mắt sáng bừng :

- Sư phụ, con hiểu rồi. Con sẽ cố gắng hết sức để có thể trở thành một Diêm Vương tốt, à không, là một Diêm Vương có thể cai trị tốt Âm Phủ.

Khinh Yên nhìn nét mặt tràn đầy tự tin của hắn, khoé miệng khẽ cong lên xua tan sự băng giá cứng nhắc :

- Được, ta tin ngươi.

Hiền Ân trong khoảnh khắc ngẩn ngơ nhìn nàng, trái tim người thiếu niên mười bốn tuổi lần đầu tiên biết đến rung động..

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Năm năm tháng tháng lặng lẽ trôi, đến khi nhìn lại mới biết đã qua lâu như vậy rồi.

Khinh Yên đã ngồi thiền trong thư phòng hết một buổi sáng. Đầu giờ chiều, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nam trầm ấm nhẹ nhàng gọi nàng :

- Sư phụ! Sư phụ ơi!

- Hiền Ân, ngươi không nghe lời ta nữa rồi phải không?

- Sư phụ, người đã ngồi thiền cả ngày rồi, có thể ra ngoài không? - Hiền Ân nài nỉ, nhưng nàng vẫn không có dấu hiệu bị lay chuyển. Hắn không nài nỉ nữa, dứt khoát mở cửa phòng đi thẳng vào trong.

Khinh Yên mở mắt nhìn nam nhân cao lớn vận đồ xám tro trước mặt. Dáng vẻ thanh tú nhỏ nhắn này ngày càng xuất quỷ nhập thần rồi, chỉ sợ đến khi hắn tu thành tiên thì sẽ chẳng còn ai muốn đi cạnh hắn nữa, không thì chắc hắn sẽ bị lu mờ.

Đã mười năm rồi, Hiền Ân từ sau ngày bị nàng giáo huấn đã quyết tâm học tập thật tốt. Hắn luôn kiên trì nỗ lực, từng ngày từng ngày vươn lên, ngày sau tốt hơn ngày trước. Còn nhớ những năm cuối cùng hắn còn học ở trường Thiên Đình, không có ai có thể vượt qua hắn, cho dù là lý thuyết hay phép thuật.

Ngay đến Ngọc Hoàng Thượng Đế vài lần nói chuyện với Khinh Yên cũng bảo hắn đúng là biết chọn thời điểm tốt nhất, chín muồi nhất mới toả sáng, tựa như ngọc trong đá vậy.

- Khinh Yên, ngươi dạy dỗ đệ tử cũng giỏi lắm. Giờ hắn không chỉ giỏi giang xuất chúng, đến cả phong thái khí thế cũng giống ngươi như đúc từ một khuôn. Có chăng khác biệt chỉ là hắn không quá lạnh lùng như ngươi mà thôi, chứ còn xét về độ tàn nhẫn thì còn có phần hơn ngươi nữa đó.

Mỗi khi nhìn thấy Hiền Ân, trong lòng Khinh Yên đều cảm thấy rất thoải mái. Bao nhiêu năm trời nàng nhào nặn hắn từ khi hắn chưa định hình tính cách, nay đã có thể nói hắn là bản sao của nàng rồi. Diêm Vương mừng vui khôn xiết, thiếu điều không thể dập đầu mà bái lạy nàng.

Tuy nhiên dù Hiền Ân hắn bây giờ có thay đổi như thế nào thì trước mặt nàng hắn vẫn bản tính khó đời.

Giờ đây nàng nhìn hắn phá rồi nàng ngồi thiền, lắc đầu mỉm cười :

- Hiền Ân, ngươi càng ngày càng lớn, ta nói ngươi không nghe lời nữa rồi.

- Sư phụ, con luôn nghe lời người mà! - Nhưng sư phụ, thần lực thần pháp của người đã đủ mạnh mẽ rồi, ngồi thiền tu luyện nhiều làm gì chứ? Theo con đi, con đưa sư phụ đi một chỗ rất thú vị.

Dứt lời hần tươi cười kéo nàng ra khỏi điện, gọi mây xuống rồi đưa nàng đi tới một ngọn núi rất cao dưới hạ giới.

- Thế nào, sư phụ? - Hiền Ân đứng bên cạnh nàng ngắm cảnh non xanh nước biếc hữu tình, quay qua hỏi. Khinh Yên đã lâu không xuống hạ giới, giờ đây nhìn cảnh này lại có cảm giác ở đây còn đẹp hơn Thiên giới trên chín tầng mây nhiều. Nàng nhìn sang Hiền Ân, đôi mắt ánh lên nét cười :

- Hiền Ân, mấy ngày qua ngươi hay ra ngoài là đi tìm mấy nơi như thế này sao?

- Phải đó sư phụ. - Hần gật đầu. Bởi vì Khinh Yên cười rất đẹp, lại chỉ cười với mình hần nên hần không tiếc công sức thời gian tìm cơ hội để nàng cười.

- Ngươi rảnh rồi nhỉ? Tu tiên không lo, lại lo đi chơi - Khinh Yên nhanh chóng lạnh nhạt như thường - Về Đoạt Mệnh Điện, ta phải phạt ngươi.

Hiền Ân nghe vậy kinh hãi ôm chầm lấy nàng, giọng điệu nài nỉ :

- Sư phụ, người không thể thế! Con mất công như vậy đều là vì người cả! Người nhất định không được đánh con nữa đâu!

Khinh Yên thở dài bất lực :

- Tiểu tử nhà ngươi, ta hết cách với ngươi rồi.

- Sư phụ, con lớn rồi. Người nhìn đi, con cao hơn người một cái đầu, còn có thể ôm trọn người trong lòng nữa.

Nàng im lặng thật lâu mới nói :

- Mới ngày nào ngươi còn sợ phụ vương như sợ cọp, cứ thấy ông ta là lại nép sau lưng ta trốn, giờ thì ...đã lớn như vậy rồi.

Hiền Ân cũng im lặng hồi lâu, nói một câu kiên định :

- Sư phụ, con sẽ không rời bỏ người đâu.

- Sau này ngươi còn thay Phụ vương ngươi làm Diêm Vương, còn lấy vợ sinh con, làm sao ta theo ngươi mãi được?

Hần nháy mắt tinh quái nói :

- Sư phụ, nói vậy chỉ bằng sau này con lấy người làm thê tử nhé!

Khinh Yên đẩy hần ra, lạnh lùng phán :

- Từ mai nhịn ăn ba ngày.

- Sư phụ! Như thế chẳng phải vện cả đôi đường sao?

- Mỗi ngày xách mười sáu thùng nước.

- Sư phụ à, con thích người thật đấy!

- Buổi sáng chạy mười vòng quanh Đoạt Mệnh Điện.

- Sư phụ....

- Ta muốn ngủ. Về Đoạt Mệnh Điện thôi.

Nàng phất tay áo bào đen bỏ đi, khoe miệng còn vương nụ cười tươi đến mức hoa cỏ bên núi thấy cũng phải xấu hổ mà rũ xuống.

Thoáng thấy nụ cười của nàng, Hiền Ân sững tới nỗi nhảy cẫng lên, chạy theo nàng :

- Sư phụ, sau này con nhất định phải cưới người làm thê tử! Ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Gần đây Diêm Vương sức khỏe không tốt, không thể cai trị Âm phủ nên đành gọi Hiền Ân xuống thay ông ta vài hôm. Trên Thiên Giới, Khinh Yên cũng

thu xếp sự vụ để xuống Âm phủ thăm ông ta một chuyến.

- Huynh cảm thấy thế nào rồi?

- Không khoẻ lắm. Có lẽ do dạo này ta phải lo quá nhiều chuyện rắc rối, lại không để ý đến tu dưỡng nên tinh khí đã giảm sút nhiều.

Khinh Yên lấy trong tay áo ra một cái lọ sứ nhỏ bằng ngón tay cái đưa cho ông ta :

- Đây là thuốc tiên, muội lấy từ chỗ Thái Thượng Lão Quân, huynh uống thì sẽ sớm khoẻ lại.

- Được, ta cảm ơn. À phải, mấy ngày qua ta không theo dõi được Hiền Ân làm việc thế nào, hay muội đi xem hộ ta vậy? Ta lo nó làm không quen lại hỏng việc.

Nàng gật đầu :

- Huynh yên tâm, huynh không nói muội cũng sẽ đi.

Diêm phủ rộng lớn, đại điện uy nghiêm, không khí u ám thiếu sáng càng khiến nơi này trở nên đáng sợ. Khinh Yên đi vào từ cửa Tây của điện, dừng lại trước hàng cột đá hoa cương đen bóng. Cao cao trên đại điện đặt một ngai bằng đá, thấp hơn là các văn án nơi Phán quan ngồi. Việc của họ là xét xử công đức tội trạng của người chết, hỗ trợ Diêm Vương đưa ra phán quyết cuối cùng.

Hiền Ân đang ngồi trong đại điện làm việc, cứ một lát lại phải tiếp người. Hắn tuy không hẳn nghiêm túc nhưng giải quyết công việc đâu ra đấy.

Khi nàng đến được một lúc thì có một người mới chết vài tháng tới xin đầu thai.

Thời gian ở Âm phủ của mỗi người sau khi chết không giống nhau, tùy vào công đức hay tội trạng khi còn sống mà xét. Lướt qua tên này cũng có thể thấy hắn không phải dạng tốt đẹp gì, tâm địa độc ác, đầu óc mưu mô xảo quyệt. Xét ra thì hắn cũng phải đợi vài năm nữa chịu khổ ở Âm phủ mới có thể đi đầu thai được.

Khinh Yên nhớ lại ba kiếp tự đầy đoạ dưới trần của nàng. Trong ba kiếp này, nàng luôn sống thờ ơ cách biệt với thế giới bên ngoài. Mặc dù không tích được công đức gì, nhưng cũng chẳng kiếp nào gây ra tội nghiệt. Cứ thế nàng cô độc cả đời, sống đến khi cơ thể già cỗi, tâm hồn cũng héo hon, nàng mới nhắm mắt xuôi tay. Nếu không phải kiếp này Ngọc Hoàng Thượng Đế gọi nàng quay trở về Thiên Giới, hẳn nàng sẽ lại cô độc như thế sống hết quãng đời còn lại, không có tình thân, chẳng có tình yêu, không người bầu bạn. Chắc cũng vì vậy mà thời gian nàng ở lại dưới Âm phủ chỉ vồn vện vài ba tuần đã được đầu thai rồi.

Nhìn vẻ mặt chán ghét của Hiền Ân, hẳn là hắn cũng tám chín phần đoán ra kẻ này tại sao phải lưu lại Âm phủ đến mười năm. Hắn bảo Phán quan tra xét sổ sách, quả nhiên đúng là tên kia lúc còn sống ý thể nhà quan mà ức hiếp dân lành.

Giọng Hiền Ân lạnh lùng dội xuống :

- Sổ sách đã ghi rõ tội trạng, cũng đã định rõ ngươi phải chịu lưu đầy nơi đây mười năm, ngươi còn kêu oan uống gì nữa?

- Diêm Vương ! Xin ngài minh xét, khi còn sống con quả thật đã gây ra nhiều tội lỗi, nhưng con chưa từng hại tính mạng của người ta. Hơn nữa, giờ con biết lỗi rồi, con thật sự biết lỗi rồi! Xin ngài cho con được đi đầu thai, chứ chịu khổ ở đây nữa, con chết mất!

Hiền Ân nhếch miệng cười khẩy :

- Nếu ngươi không chịu khổ nổi thì lúc còn sống không nên làm ra những chuyện như vậy mới phải. - Hắn phất tay áo đen tuyền u ám - Lôi hắn ra ngoài, lần sau đừng để hắn làm loạn trong đại điện nữa

Tên kia thấy Diêm Vương vô tình như thế, biết hôm nay khô miệng công cốc, hắn bắt đầu lau bầu chửi rửa :

- Hừ.... Diêm Vương chó má, rửa cho ngươi chết không toàn thây!

Hiền Ân chỉ vừa mới yên vị trên ngai, nghe thế nét mặt liền trầm xuống nặng nề. Hắn quát khê :

- Dừng lại!

Hai tên quỷ sai đang áp giải hắn đi nghe vậy bèn dừng lại, chờ xem vị Diêm Vương nhiếp chính này định làm gì. Chỉ thấy hắn mặt mày lạnh lẽo lớn vồn sát khí rút thanh Tán Hồn Kiếm bên cạnh ra, chĩa thẳng vào tên nọ.

- To gan. Dám nhục mạ bổn vương? Đừng nghĩ ngươi có thể lộng hành ở nhân giới thì xuống Âm phủ này cũng có thể thích gì làm nấy! - Giọng hắn tức giận vang dội trong đại điện âm u lạnh lẽo - Ta vốn còn định cho ngươi một con đường sửa lỗi, nhưng ngươi không quý trọng, vậy ta cũng không cần nhọc tâm với ngươi nữa!

Thấy Tán Hồn Kiếm, mặt tên kia lập tức thất sắc, kinh hoàng lắp bắp xin tha mạng. Nhưng Hiền Ân đã quyết, chẳng hề do dự vung kiếm giết chết hắn, ánh mắt tàn nhẫn nhìn hồn phách hắn ta bay mỗi phương một mảnh.

Tán Hồn Kiếm, bảo kiếm của Diêm Vương, tương truyền có thể khiến hồn phách người bị chém rách nát, vạn năm mới có thể siêu sinh.

Kinh Yên đứng một bên nhìn hấn một thân bào đen tuyền, tay phải nắm chặt đốc kiếm tới mức gân xanh đều nổi cả lên, trong mắt chỉ có sự tối tăm và tàn nhẫn.

Quả nhiên y lời Ngọc Hoàng Thượng Đế nói, hấn có lúc còn tàn nhẫn hơn cả nàng.

Chuyện kết thúc rồi, Hiền Ân mới trở lại là hấn ngày thường, sự mệt mỏi nhuốm lên gương mặt thanh tú hiền lành. Dường như cảm nhận được mùi của nàng, hấn tươi tỉnh lên đôi chút. Đôi hài đen giấu trên nền đá hoa, vội bước tới bên nàng.

- Sư phụ, sao người lại ở đây?

- Ta đến thăm phụ vương người, tiện ghé luôn qua đây xem người thế nào rồi.

- Sư phụ, thế gian này đúng là quá phức tạp. Con thật không hiểu sao phụ vương con có thể cai trị Âm phủ lâu đến thế.

Kinh Yên mỉm cười dịu dàng dùng tau áo thấm mồ hôi rịn trên vàng trán hấn:

- Người mới thử làm có vài ngày, đương nhiên là mệt rồi. Sau này có kinh nghiệm tự khắc giải quyết mọi việc sẽ đỡ đau đầu hơn.

Thấy Kinh Yên dịu dàng như vậy, Hiền Ân bỗng muốn lười nhác, ôm trọn nàng vào lòng mà dụi qua dụi lại :

- Sư phụ, mấy ngày qua con nhớ sư phụ muốn chết, chỉ muốn trở về với sư phụ thôi.

Nàng cười:

- Tiểu tử, phụ vương người còn đang cần người chăm sóc đỡ đàn kia kìa.

- Thế nghĩa là sư phụ không nhớ con chút nào hả? - Hấn tròn tròn mắt hỏi. Nàng thấy hấn lại nổi tính trẻ con thì mỉm cười :

- Nhớ. Hãy làm việc phụ vương người giao cho tốt, đợi khi ông ấy khoẻ lại rồi về Đoạt Mệnh Điện. Ta chờ người.

Ba tiếng 'ta chờ người' của nàng nhẹ nhàng mà âm áp, ôm trọn lấy trái tim trong lồng ngực Hiền Ân. Hấn tự cho phép mình lười nhác thêm chút nữa, ghì chặt nàng vào lòng, thủ thủ bên tai nàng :

- Sư phụ... Kinh Yên... Con yêu người...

Bạn đang đọc truyện *Trần Kinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9.

Ngự Uyển.

- Ngọc Hoàng, người lại đi sai rồi. - Vương Mẫu ngồi cạnh Ngọc Hoàng nhắc nhở. Ngọc Hoàng nghe thế, nhìn bàn cờ, cười đầy tiếc rẻ :

- Thật tiếc quá, Kinh Yên, ta lại để người tiến rồi.

Kinh Yên nhìn đám cờ vây đen trắng trên bàn cờ, tay đưa ra gấp lấy một con cờ trong bát đặt xuống :

- Ngọc Hoàng, ta lại thắng ông rồi.

- Hả? Thắng rồi sao? - Ngọc Hoàng vuốt chòm râu đen dưới cằm, đôi hàng mày lười mác đều nhướng lên - Kinh Yên, người ăn gian có phải không? Sao hôm nay cứ thắng ta mãi thế?

Vương Mẫu Nương Nương cười ý tứ nhìn nàng :

- Tâm trạng tốt như thế này, còn không phải vì nàng ta đã yêu rồi hay sao?

- Yêu ư? Là ai thế? - Ngọc Hoàng ngó nàng dò xét. Nàng còn chưa mở miệng, Lưu lão tam và Vũ Mặc đã đoán được, lớn tiếng cười :

- Ngọc Hoàng, Vương Mẫu, chỉ có thể là Dương Hiền Ân mà thôi! Hấn là con trai thứ của lão Diêm Vương.

Ngọc Hoàng ồ lên một tiếng :

- Thì ra là Hiền Ân. Tên nhóc đó cũng được lắm, rất giống ngươi. Kinh Yên à, ngươi yêu hắn thì đừng quan tâm ta, ta không những không can thiệp mà còn có thể tác hợp cho hai ngươi nữa.

Kinh Yên mỉm cười, dường như ngay cả với Ngọc Hoàng Thượng Đế nàng cũng không muốn lạnh lùng nữa. Nụ cười hiếm thấy nở trên môi nàng đẹp tới nỗi toàn bộ hoa viên đều héo úa, mọi người nhìn thấy đều không khỏi kinh ngạc.

- Kinh Yên, ngươi vừa cười đầy ư? Ha ha, bao nhiêu năm qua chưa từng thấy ngươi cười.

- Ta cười thì sao? Ngay cả nở nụ cười cũng tản ra sát khí như vậy. - Nàng thu lại ý cười trong mắt, ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Ngọc Hoàng - Thực ra, hôm nay ta tới tìm ông là có việc.

***

Diêm Vương khỏi ốm đã được mấy ngày, Hiền Ân cũng không phải nhiếp chính nữa, nhanh chóng trở về Đoạt Mệnh Điện. Hắn sai từng bước dài qua đại sảnh đến phòng của Kinh Yên, lớn tiếng gọi nàng. Từ bên trong phòng vọng ra giọng nghiêm khắc :

- Hiền Ân, mau đi tu tiên đi.

- Sư phụ, người ra ngoài đi mà! Con nhớ người gần chết rồi đây!

Kinh Yên bất đắc dĩ ra mở cửa, nhìn Hiền Ân mặt mày tươi tỉnh đứng trước cửa phòng mình mà thở dài :

- Thấy ta rồi thì đi tu tiên được chưa? Trước khi sang năm mới, ta phải thấy được ngươi tu thành tiên.

Hiền Ân vui vẻ nghe lời, vô tư không để ý vẻ dịu dàng mềm mỏng khác thường trong mắt nàng.

Khoảng thời gian sau đó, Hiền Ân đều dành phần lớn thời gian để tu luyện thành tiên. Kinh Yên luôn ở bên hắn, tuy không bộc lộ ra ngoài nhưng cả hai lần nàng đều cảm nhận được tình cảm của đôi phương. Cứ như vậy, bình yên như thế cuộc đời không còn gì đẹp để hơn.

Ngày Hiền Ân tu thành tiên, Kinh Yên mời cả Diêm Vương đến uống rượu. Trong suốt buổi tối, nàng rất đổi vui vẻ, uống hết một vò rượu, say đến độ gục xuống bàn mà ngủ. Hiền Ân thấy thế thì dở khóc dở cười, bèn tiễn Diêm Vương về, còn mình quay lại bế nàng vào phòng ngủ.

Hắn cẩn thận lau mặt lau tay cho nàng, đắp chăn cho nàng, còn ngồi ngắm nàng hồi lâu mới đứng dậy về phòng. Đúng lúc đó, một con đầu đội thẳng vào tim hắn, khiến hắn run rẩy bên dựa cả người vào tường, vội vã điều hoà khí huyết.

Kinh Yên khẽ mở mắt, yên lặng nhìn hắn bộ dạng chật vật áp chế con đầu. Nương theo ánh trăng còn thấy mồ hôi rịn đầy trên gương mặt mất hết sắc máu của hắn. Bàn tay nàng dưới tấm chăn siết chặt lấy y phục, đầy mắt nhuộm một mảng thê lương.

“Hiền Ân của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Trần Kinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10.

Diêm Vương quyết định truyền lại ngôi cho Hiền Ân. Hắn trở thành Diêm Vương. Bởi vì còn trẻ tuổi mà đã tu thành tiên nên Thiên giới rất hài lòng.

Hiền Ân lên ngôi được vài tháng, Kinh Yên mới xuống gặp hắn. Khi thấy hắn mỗi ngày một xanh xao hơn trước, lòng nàng đau xót vô hạn song vẫn không để lộ ra mặt. Tiên Vương kết nghĩa huynh muội bao năm với nàng, thấy nàng như thế cũng biết nàng đang buồn phiền chuyện gì, chỉ trầm mặc nhìn con trai mình.

Từ lúc hắn mới sinh, tiên y trên Thiên Đình đã bảo mệnh Hiền Ân không tốt, yếu ớt khó sống. Có lắm chắc cũng không quá hai mươi lăm tuổi. Sự việc này ông giấu trong lòng hàng bao năm trời, đến năm ngoái mới nói cho Kinh Yên biết. Ông vẫn còn nhớ rõ lúc nghe được tin này, nàng đã thất thần như thế nào, loạng choạng về phòng ngồi thiền suốt bảy ngày bảy đêm. Suốt bảy ngày tự giam mình trong phòng kia, nàng đã đau khổ thế nào, không ai biết. Tối lúc nàng bước ra ngoài, gương mặt nàng đã trở về lạnh lùng điềm tĩnh vốn có.

Khi ấy nàng chỉ vừa mới yêu hắn sâu đậm, thế mà Diêm Vương lại nói cho nàng nghe một chuyện động trời như thế...

Bởi vì chuyện này, nàng càng nóng lòng muốn thấy Hiền Ân tu thành tiên để kéo dài sinh mệnh, càng thêm lo lắng cho hắn, càng dịu dàng với hắn. Giờ hắn đã hai mươi tư, ai biết lúc nào hắn sẽ không trụ nổi nữa?

Nàng chủ động đi tìm Thái Thượng Lão Quân, bí mật nhờ luyện Luân hồn đơn. Nàng cũng đã nói chuyện trước với Ngọc Hoàng, Vương Mẫu, nhờ họ giúp một số chuyện, lại bảo họ tìm một người để thay thế vị trí Sát Thần này của nàng.

Khinh Yên nghĩ, kiếp này nàng làm Thần, ngàn vạn năm nhìn thế gian vật đổi sao dời, tưởng như không bận tâm chuyện gì nữa; nhưng đến cuối cùng, nàng vẫn không cam lòng để mặc người trong lòng ra đi như thế. Nếu để hấn chết, nàng có sống thêm một ngàn năm, một vạn năm nữa cũng không thể bình thân như trước được.

Tất cả mọi thứ nàng đã chuẩn bị, để một ngày có thể cứu sống Hiền Ân của nàng.

Quả nhiên, yến tiệc mừng lên ngôi của Diêm Vương tổ chức dưới Âm Phủ mới diễn ra được nửa chừng thì Hiền Ân mệt mỏi rũ xuống sàn điện lát đá hoa cương. Nàng vội chạy tới đỡ hấn dậy, nhét vào miệng hấn Luân hồn đơn nhằm tạm thời giữ cho hồn hấn đừng bay tứ tán. Hấn tựa vào lòng nàng, sắc mặt tái nhợt, mỉm cười buồn bã :

- Khinh Yên, ta biết nàng đã nghe về mệnh của ta, cũng đã lo trước rồi, nhưng... Đừng cố nữa, nàng không cứu được ta đâu...

- Ai nói thế ? - Nàng nuốt nước mắt vào trong, nhẹ nhàng mỉm cười - Ta có thể giết người, chẳng lẽ lại không thể cứu người ư? Hiền Ân, ta sẽ không để người phải chết.

Đúng lúc đó, Ngọc Hoàng và Vương Mẫu cũng xuống Âm Phủ, đi phía sau còn có Thái Thượng Lão Quân. Họ nhìn đôi uyên ương ôm nhau giữa đại điện, thờ dài :

- Quả nhiên đã xảy ra rồi.

Hiền Ân nhìn họ, lại nhìn nàng, trong mắt thoáng mơ hồ :

- Khinh Yên, tại sao bọn họ đều tới đây?

- Ta gọi bọn họ tới để giúp người. - Nàng nhẹ giọng đáp, nước mắt như hạt ngọc rơi xuống, lăn trên má, lặn vào trong nụ cười buồn bã của nàng - Bao nhiêu năm qua ta tu tiên luyện thần, tất cả ta đều không cần nữa, ta dùng nó giữ lại cho người một mạng.

Hiền Ân mù mờ một chốc chợt hiểu ra, môi hấn run run hỏi :

- Nàng... Nàng định dùng pháp lực và hồn, lấy mạng đổi mạng...?

Đại điện một mảnh trầm mặc, ai nấy đều không biết nói gì. Ngay cả Ngọc Hoàng, Vương Mẫu vốn vô tâm vô tình cũng khó mà không thương xót bọn họ.

Thấy nàng chỉ cần môi không nói gì coi như ngầm thừa nhận, Hiền Ân cảm thấy trái tim bé nhỏ của hấn lại run rẩy kịch liệt, cổ dùng sức khoát tay muốn đứng dậy mà không nổi :

- Chuyện này tuyệt đối không được... mệnh của ta là do trời định, nàng không thể cứu được...

- Hiền Ân... - Nàng đau xót nhìn hấn, lồng ngực tức nghẹn.

Hấn nhú chặt mày lắc đầu cự tuyệt, cố ý đẩy nàng ra không ngừng lăm bầm:

- Không... Ta không cho phép... Ta không thể thấy nàng chết được.... Ta không muốn....

Nàng thấy hấn cố chấp như vậy, thà chết cũng không chịu để nàng lấy mạng đổi mạng, uất nghẹn trong lòng nàng không kìm nén được trào ra thành tiếng gào tuyệt vọng :

- Người tưởng ta muốn thấy người chết ư? Người tưởng mình người đau lòng ư? Ta cũng đau lòng! Ta rất đau lòng! Trăm lần ngàn lần ta đều không muốn nhìn thấy người chết!

Hiền Ân nghe tiếng gào của nàng, rốt cuộc cũng tìm lại chút tỉnh táo, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Nàng úp mặt vào hai bàn tay, khóc lớn như một đứa trẻ, hai vai run lên từng đợt, giọng cũng trở nên nghẹn ngào :

- Người không thể chết được... Nếu người chết, âm hồn sẽ tiêu tán, mãi mãi không có cơ hội siêu sinh. Dù cho ta có đợi thêm một vạn kiếp nữa, cũng không thể gặp lại người... Hiền Ân, ta không cam lòng...

- Khinh Yên à... - Hấn kéo nàng vào lòng, đau xót ôm lấy nàng.

- Chỉ cần người sống, ta chết cũng không sao. Ta còn có thể nhập vào luân hồi, may ra kiếp sau có thể tìm được người... - Nàng níu áo bào của hấn, giọng nhẹ nhàng - Nghe ta, để ta cứu người lần này, ta cầu xin người, đừng để ta vạn kiếp không nhìn thấy người nữa.

Phàm là người có mặt ở yến tiệc hôm ấy, ai cũng xúc động không cầm được lòng. Hiền Ân cuối cùng cũng chịu thuận theo nàng. Hấn giống như người mất hồn, tay cầm Đoạt Mệnh Kiếm nhìn nàng hồi lâu cũng không nhúc nhích. Khinh Yên gạt đi nước mắt trên mặt, quay lại nói với Ngọc Hoàng :

- Ngọc Hoàng, nhờ ông.

Ngọc Hoàng biết ý liền bước lên, phẩy tay làm phép, đem thần lực thần pháp mà Khinh Yên tu luyện bao nhiêu năm ra độ hồn cho Hiền Ân. Chỉ có làm vậy, hồn phách hần mới không bị tan thành tro bụi.

Bây giờ, hần phải tự tay cầm Đoạt Mệnh Kiếm đoạt đi sinh mệnh của nàng để tiếp tục sống. Nhưng hần do dự không dám. Nếu cho hần lựa chọn, hần nhất định không chọn đâm chết nàng để mình được sống.

Khinh Yên cũng biết hần đau khổ ra sao, nàng nhắm nghiền mắt khuyên nhủ hần :

- Hiền Ân, bao nhiêu năm qua ta luôn dạy ngươi phải tàn nhẫn. Giờ đến lúc phải dùng rồi. Chỉ cần một nhát kiếm, kiếp sau ta sẽ gặp lại ngươi.

Hần nghiêng chặt răng, tay cầm kiếm run rẩy không ngừng nổi gân xanh. Cuối cùng, hần găm lên đầu đòn, đâm nàng bằng tất cả tàn nhẫn hần có thể. Khoảnh khắc lưỡi kiếm đâm xuyên qua trái tim nàng cũng là lúc hần rơi nước mắt.

Khinh Yên cảm nhận cơn đau nhói lên khiến toàn thân không cách nào chống cự được, nghiêng người gục lên vai hần. Hần như ngây dại ôm lấy nàng, không ngừng khóc, không ngừng kêu tên nàng :

- Khinh Yên... Khinh Yên... Ta sai rồi... Ta không nên đâm nàng... Khinh Yên... Đừng chết... Nàng đừng chết...

Cơn đau dần trở nên mơ hồ, đầu óc nàng cũng không còn tỉnh táo. Thân thể nàng trượt xuống đất, dựa vào lòng hần, cảm nhận chút hơi ấm cuối cùng mà nàng còn cảm thụ được. Khoé môi nàng cong lên vẽ ra nụ cười xinh đẹp mà thê lương vô cùng :

- Hiền Ân... Làm tốt lắm... Giờ thì ta yên tâm rồi... Hẹn ngươi...kiếp sau...

- Khinh Yên...

- Ta... yêu ngươi...

Sinh mệnh kiếp này của nàng hoá thành từng luồng sáng trắng loá, từ từ rời khỏi thân thể nàng nhập vào cơ thể Hiền Ân. Hần nhìn người con gái đã trút hơi thở cuối cùng trong lòng, đầu đòn gào lên xé trời.

Bầu trời hôm ấy nhuộm đỏ ánh tà dương.

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11.

Âm phủ...

- Mau lên ! - Quý sai giục gã - Nhóc con, có muốn gặp Diêm Vương không hả?

- Có, có! - Một cô bé chừng mười hai, mười ba tuổi vội vã lên cào trong đại điện. Nàng ngược mắt nhìn quanh. Nơi này uy nghi quá, nhưng mà hơi bị âm u, thật sự là điện Diêm Vương rồi.

Đang ngẩn ngơ thì từ phía sau vang lên một giọng nam trầm ấm :

- Ngươi tên gì?

Nàng giật nảy mình quay phắt lại. Người đứng sau nàng là một nam nhân còn khá trẻ. Hần mặc áo bào đen, dáng dấp cao lớn, ngũ quan cân xứng mà nho nhã, đầu mày đuôi mắt đều toát lên vẻ hiền lành.

Nàng ngây ngô đáp :

- Con tên là... Nhưng mà thúc thúc à, con đang tìm Diêm Vương. Ông ấy ở đâu ạ? Con muốn hỏi ông ấy một chuyện.

- Thúc thúc, ta đâu có già đến thế? - Hiền Ân nheo mắt cười. Hần bước về phía ngài đá, phất vạt áo ngồi xuống, hai tay nhàn rỗi gác lên hai bên tựa, nói với nàng :

- Ta là Diêm Vương, có gì cứ hỏi.

Nàng ngẩn ra một lúc, bỗng nhiên phì cười :

- Ha ha, thúc đừng gạt con, có Diêm Vương nào lại trông hiền lành như thúc chứ?

Hiền Ân nhướn mày. Hắn làm Diêm Vương đã mười mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên có người nói hắn không phải Diêm Vương chỉ vì hắn trông hiền lành. Hắn vẫy tay với mấy tên quỷ sai gác hai bên điện, chỉ tay vào mặt mình hoài nghi :

- Lại đây. Lại đây. Người xem ta có đúng là Diêm Vương không?

Bọn quỷ sai thấy hắn hỏi như vậy, ngơ ngác gật gật đầu. Hắn tỏ vẻ hài lòng nhìn nàng :

- Thế nào? Đã tin ta chưa?

Nàng tròn tròn mắt nhìn đám quỷ sai lại nhìn hắn, dường như vẫn đờ đẫn tiêu hoá sự thật, sau đó bèn hoảng hốt quỳ xuống :

- Diêm Vương, con sai rồi! Con không biết người là Diêm Vương!

Hiền Ân nhìn dáng vẻ của nàng, trong lòng thấy buồn cười. Đứa trẻ này sao mà giống hắn ngày xưa thế. Hắn cười cười phất tay áo bào đen, hỏi :

- Thôi được rồi, có gì muốn nói với ta?

Nàng thấy không bị trách phạt, mừng rỡ nói :

- Bẩm Diêm Vương, ngày trước mẹ con hay kể lại, lúc mang thai con, mẹ con nằm mộng thấy có người của Âm Ti. Bà mơ mấy lần, đều được dặn lại là sinh con ra phải đặt tên Khinh Yên, khi nào con chết thì nhớ xuống Âm phủ tìm Diêm Vương báo sư... - Nàng ngừng lại một chút, nghĩ tới mẹ - Mẹ con đã bệnh mất sớm, nay con cũng vì bệnh tật mà chết, nhớ đến lời dặn bèn tìm tới người... Diêm Vương, con có thể báo người làm thầy không ạ?

Hiền Ân nghe nàng nói, nét mặt biến hoá không ngừng. Nàng vừa dứt lời hắn đã đứng bật dậy, vội bước xuống thềm điện, quỳ xuống cẩn thận nhìn nàng, giọng nói mười phần thận trọng:

- Người nói... Người tên gì?

Nàng không ngờ hắn lại phản ứng như thế, không hiểu chuyện gì bèn thành thật trả lời :

- Con tên Khinh Yên ạ.

Hiền Ân còn nhớ rất rõ, trước đây Khinh Yên từng kể về cái tên nàng cho hắn nghe, mấy kiếp đều nhờ phụ vương hắn sắp đặt báo mộng. Mà sau khi nàng chết đi, hắn như kẻ mất hồn, lúc ấy có lẽ phụ vương hắn đã lo cho nàng đầu thai rồi. Nếu không có ông lo nghĩ chu toàn, chẳng biết đến bao giờ hai người mới có thể gặp lại như vậy.

Phụ vương, thì ra người đã âm thầm giúp con.

Hiền Ân mừng đến mức không thốt lên lời, nhìn nàng chăm chú một lúc lâu mới cười gật đầu :

- Được, Khinh Yên, từ nay người theo ta báo sư học đạo. Người phải học tập cho thật tốt, ta sẽ chiếu cố đến người.

Khinh Yên lúc bấy giờ chỉ mới mười hai tuổi, suy nghĩ cũng đơn giản. Nàng thấy Diêm Vương vừa hiền lành vừa uy quyền thì cực kỳ vui vẻ theo hắn làm đồ đệ nhỏ. Cả ngày nàng tíu tít bên hắn, một tiếng 'sư phụ', hai tiếng 'sư phụ'. Tuy tu tiên không dễ dàng gì, nhưng nàng rất lạc quan, lại thông minh lanh lợi, cứ thế kiên trì trải qua ngày tháng êm đẹp cùng Hiền Ân.

Hiền Ân nhiều lúc bận rộn chính sự, chỉ cần ngước lên là thấy nàng gần bên thì liền mỉm cười. Kiếp trước nàng đã hoá giải hết sát khí trong người, chấp niệm cũng tan biến, vì vậy nên kiếp này nàng mới có thể sống vô tư vui vẻ như vậy. Hắn rất mừng rỡ. Từng ngày trôi qua đều có nàng bên cạnh, chứng kiến nàng lớn lên hết như hắn dạy dỗ.

Khinh Yên, kiếp trước nàng còn là sư phụ của ta, đến kiếp này đã gọi ta là sư phụ rồi.

Có thể gặp nhau là duyên, có thể bên nhau là phận.

Dù tương lai có ra sao, hắn vẫn sẽ yêu nàng, cũng sẽ khiến nàng yêu hắn.

Sinh ly tử biệt còn có thể gặp lại, vậy thì còn gì mà hắn và nàng không thể vượt qua chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trần Khinh Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

